

kan i hvert Fald ikke, som den forsøger, forsvare sin Guldpolitik med de Ord, den bruger i sin sidste Beretning. I denne tager man ligesom det ærede 5te tingvalgte Medlem (Dalsgaard) alle Lande under eet, den tager alle mulige Banker under Armen, siger „vi“ og opkaster saa det Spørgsmaal: „Man kan spørge, hvad Guldbeholdningerne da skal bruges til, naar det ikke er til Udligning af Gæld og Opretholdelse af Pariforholdet?“ Ja, i Sandhed, det kan man spørge om, det maa man sandelig nok spørge om. Og det er da godt, at man straks faar Svaret. „Svaret er, at det skal bruges som Sikkerhedsværn for den cirkulerende Seddelmængde.“ Men dette er faktisk urigtigt, thi det Guld, der ligger, det kan man jo ikke faa fat i, og følgelig danner det ingen som helst Sikkerhed for nogen Seddelmængde, det kundelige saa godt ligge paa Maanen. Det er kun det, man kan faa fat i, kun den Reservefond, der bliver brugt, der i det hele har Betydning.

Men lad nu alt dette være, som det være vil, Fejlen er begaaet, vi sidder i det, som vi nu en Gang sidder, og det gælder paa en eller anden Maade — og jeg indrømmer: paa en lempelig Maade — at komme ud deraf. En stærk og pludselig Indskrænkning af Seddelmængden og derigennem af Landets Pengemængde vilde lægge et yderligere Tryk paa Priserne, og jeg maa sige for mit Vedkommende, at jeg ikke hører til dem, der mener, at det i og for sig er en stor Velsignelse for et Land, at der kommer et vældigt Prisfald, at alle vore Varebeholdninger og Lagre paa Grund af synkende Priser gaar ned i Værdi, det kan jeg ikke ret se Lykken ved. Derfor vil jeg ikke være tilbøjelig til at tilraade et radikalt Brud med den hidtil førte Politik i dette Øjeblik. Det er imidlertid, som ogsaa den ærede foregaaende Taler var inde paa, et særdeles langt Tidsrum at binde Lovgivningsmagtens Hænder, og skal Lovgivningsmagten gaa ind derpaa, er det efter min Formening afgørende nødvendigt, at man først faar Klarhed over, hvorledes Nationalbanken ser paa Forholdet, om man bare ønsker en bekvem Forlængelse, saa at man ved Hjælp af sin uindløselige Papirmængde kan tjene flotte Dividender til Privataktionærerne, eller om den Omstændighed, at man forlænger Loven for dette Aar, om jeg saa maa sige: for dette sidste Aar, skyldes Hensynet til de synkende Valutakurser, om Nationalbanken efter de Erfaringer, det synes, den efter Sagens Natur maa sidde inde med, ræsonnerer som saa: Lad os nu blot faa en rundelig Frist, saa vil vi ogsaa benytte den til at bringe Sagen i Orden; vi har af de og de Grunde,

som vi kan udvikle for Udvalget, god Aarsag til at tro, at Forholdet derigennem vil trække sig i Lave. Det maa ikke glemmes, at det er en Lovgivningsmagts usvigelige Pligt at sørge for, at Landets Pengevæsen ikke er i Forfald, at det staar paa et højt og hæderligt Standpunkt.

Brandes: Jeg kan fatte mig i stor Korthed. Min Stilling til Lovforslaget er den, at jeg anser dets Gennemførelse for ubetinget nødvendig, og jeg vilde anse det for skæbnesvangert, om man krævede af Nationalbanken, at den nu skulde gaa til at indløse sine Sedler paa Forlangende. Den danske Seddel har i hele den Periode, hvorunder en Lovgivning som denne har været gældende, nydt en ubetinget Tillid hos alle, og det til Trods for Bestemmelsen om, at man ikke kunde forlange den indløst med Guld. Denne Tillid har den nydt, fordi der var en Guldbeholdning som den, Nationalbanken har raadet over, i alt Fald har dette været en af Hovedaarsagerne. Hvis man nu gik til en Forholdsregel som den at ophæve den gældende Lovgivning, vilde utvivlsomt Guldbeholdningen i Banken meget hurtigt forsvinde. Der er i Øjeblikket saa stor en Guldhunger, at Guldbeholdningen i den danske Nationalbank er ganske ringe i Forhold til den Guldsmængde, som ønskes ude i Verden, og i alt Fald vilde den Beholdning, vi raader over her i Landet, meget hurtigt forsvinde ud af dette. Man kan pege paa, at der for Tiden betales en meget høj Agio for Guld. Jeg har set i Aviserne, endda i danske Blade, at man har budt indtil 28—29 Kr. for en dansk Guld-tikrone. Dette er Forholdet for Tiden, og derfor maa jeg anbefale Lovforslaget til Gennemførelse.

Den højtærede Justitsminister har foreslaaet, at Loven skal gælde indtil Udgangen af dette Aar. Hvis jeg ikke hørte Fejl, anførte han som Grund hertil, at der efter al Sandsynlighed ikke vil blive Sommerrigsdag i Aar, og at der derfor ikke vil være nogen Mulighed af samme Art som tidligere for at gaa til kun et halvt Aars Forlængelse af den gældende Lov. Jeg synes, det er en Grund, som maa accepteres, jeg kan ikke tænke mig, at den danske Rigsdag skulde indkaldes alene for at forlænge denne Lov. Desuden vil vel heller ingen mene, at man ikke, hvis Forholdene skulde forandre sig ganske og aldeles f. Eks. til Oktober Maaned, da kunde gaa til at ophæve Loven, hvis Nationalbanken og Regeringen var enige derom. Jeg vil altsaa ikke i og for sig blive forskrækket over, at der nu i Stedet for det